

[Niels Andersen.]

ændringsforslag, ligesom jeg kan anbefale at stemme imod de ændringsforslag, der er stillet af kommunisterne.

H. K. Sørensen: Det ligger jo klart efter de ærede ordføreres udtalelser, at de ændringsforslag, som mindretallet fra venstre har stillet, ikke bliver vedtaget; men når jeg desuagtet anser det for nødvendigt at præcisere min egen stilling til det derhen, at jeg må stemme imod, så skyldes det, at jeg ser fremsættelsen af ændringsforslaget i en større sammenhæng.

Hvis man ser bort fra den formulering, som lovformen og retningslinjerne for administrationen gør nødvendig, er indholdet af ændringsforslaget ganske kort dette: mindretallet ønsker, at der for hver varegruppe findes en mindsteimport på 10 pct. af forbruget heraf i Danmark.

Nu vil man nok sige, at en adgang til importbevilling ikke behøver at betyde, at der vil forekomme import. Det tror jeg nu at det næsten altid vil betyde og da ganske særlig i tider som dem, vi i disse årtier oplever, hvor overproduktion og kapacitetsoverskud er typisk for en mængde erhverv, og hvor alle produktionsgrene kloden over er på hidsig jagt efter eksport, og det kan naturligvis heller ikke være mindretallets ønske, at et dansk forbrug i alle tilfælde kun skulle kunne tilfredsstilles med 90 pct.s dansk produktion; og motivet må vel da være dette, at en import eller en latent trussel om import skulle have en konkurrencemæssig virkning, der kunne sikre, at det danske markedes pris ikke lå over verdensmarkedets. Man opnår ikke dette formål ved det foreliggende ændringsforslag, men noget ganske andet. Der kan ske det, at producenterne i en varegruppe anlægger den kølige betragtning, at for den 90 pct.s produktion, der levnes dem, er der ingen grund til at fravige det eksisterende prisniveau, det være sig rimeligt eller ikke rimeligt. Lad mig med det samme sige, hvad jeg forstår med rimeligt, nemlig prisen

kalkuleret i kendt og moderne teknik, med råvarepris, som landets valutaforhold gør det muligt at opnå, med de omkostninger, som rigtig omkostningsfordeling efter den omtalte teknik og landets lønniveau tilsiger, og med et nettoavancetillæg, som svarer til landets renteniveau. Jeg beder meget om, at man mærker sig, at jeg har understreget en række forhold heri, hvormed den enkelte virksomhed må affinde sig som noget udefra givet og som noget, samfundets struktur har tilsagt, og som man derfor ikke kan forlange at den enkelte virksomhed eller den enkelte varegruppes producenter skal kunne overvinde bedre end andre landes; men det vil være i meget få tilfælde, at en gruppes producenter vil kunne anlægge et så koldblodigt syn på forholdene efter de 10 pct.s tvangsimport. Dertil kræves i virkeligheden et fuldstændigt kartel, en trust el. lign.

Nej, i næsten alle tilfælde vil det, der indtræffer, være, at virksomhederne inden for varegruppen forsøger at holde en rimelig pris, men at både de virksomheder, der er noget svage i koderne, og de virksomheder, der er meget kapitalstærke, fristes over evne til ud fra forskellige formål at følge niveauet ned til det, der foreskrives af den lavprisimport, der vil finde sted fra virksomheder i udlandet med overskudsproduktion, fra lande, der benytter eksportpriser som politiske og økonomiske instrumenter, og hermed har man i virkeligheden udsat dansk produktion for ubillig konkurrence.

Når jeg er kommet hertil, vil jeg gerne sige, at det står mig ganske klart, og jeg tror, det står hele den danske industri klart — og det er jo dansk industri talen er om — at dansk industri i fremtiden kun vil kunne klare sig under den frie og almindelige konkurrences vilkår. Jeg beder bare om, at man også i økonomisk henseende tager hensyn til alle tre ord, man plejer at knytte til valget. Det bør hedde: fri, lige og almindelig konkurrence. Man glemmer så tit ordet „lige“.

Det er her, at ændringsforslaget og i øvrigt valutaloven selv sættes i relief på baggrund